

jenských trestních soudů; lhotejno, že obviněný byl i po této době v činné službě podržen.

(Rozh. ze dne 11. června 1924, N I 55/24.)

Nejvyšší vojenský soud sdělil Nejvyššímu jako zrušovacímu soudu, jak hodlá rozhodnouti spor o příslušnost, který vznikl v trestní věci proti čet. v zál. Františku L-ovi mezi vojenským prokurátorem v Praze a státním zástupcem v Praze o požádal dle Šu 39 v. tr. ř. o sdělení názoru Nejvyšší soud.

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zodpověděl dotaz takto:

Nejvyšší soud souhlasí s tím, by v záporném sporu o příslušnost mezi státním zastupitelstvím v Praze a vojenským prokurátorem v Praze v trestní věci proti Františku L-ovi pro řadu různých trestných činů, najmě též pro různé zločiny, uznána byla příslušnost vojenských justičních úřadů pro všechny trestné činy, jež byly L-em spáchány do 10. srpna 1920 a u nichž také vyhověno bylo předpisu Šu 16 odstavec první a druhý v. tr. ř., jinak pro obyčejné trestné činy příslušnost občanských trestních úřadů (soudů), neboť rozhodným jest, že obviněný, ježto nebyl superarbitrační komisi předveden a superarbitrován, byl dne 7. února 1919 zákonným způsobem a pravoplatně presentován a tím byla vojenská trestní soudní pravomoc dle Šu 11 čís. 1 v. tr. ř. založena a že dle daných, pro ročník 1894 všeobecně závazných nařízení měl býti demobilisován a dnem 1. srpna 1920 propuštěn. Tímto dnem skončila povinnost obviněného k činné službě vojenské a důsledkem toho dle Šu 12 čís. 1 v. tr. ř. i poměr, zakládající vojenskou trestní soudní pravomoc, s výhradou v Šu 16 odstavec první a druhý v. tr. ř. stanovenou. V daném případě propuštění obviněného sice ve skutečnosti provedeno nebylo a týž byl i přes tuto dobu v činné službě podržen, leč toto nedopatření podřízeného vojenského tělesa nezakládá samo o sobě soudní příslušnost vojenských úřadů, nemajíc žádného zákonného podkladu a odporující vyššímu pravoplatnému nařízení.

Čís. 1665.

§ 252 tr. ř. má na zřeteli jen protokoly těch svědků, kteří byli slyšeni v dotýcném řízení trestním.

Nalézací soud může přihlídnouti i k výsledkům civilního sporu a učiniti výpovědi svědků ve sporu tom slyšených pramenem svého poznání (§ 258 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 12. června 1924, Zm I 363/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Mostě ze dne 15. dubna 1924, jímž obžalovaný byl uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák. mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Důvod zmatečnosti čís. 3 Šu 281 tr. ř. spatřuje zmateční stížnost v porušení předpisů §§ 247 a 252 tr. ř. Zmatečnost byla dle mínění stížnosti přivoděna tím, že nalézací soud dal ze spisu C 384/22 civilní rozepře přečísti výpovědi svědků Ferdinanda J-a a Albína G-a a dovodil z nich, že obžalovaný Moric G. neběře to s pravdou vážně. Tento postup jest prý protizákonným, jednak proto, poněvadž nalézací soud předsezval zjištění na základě výpovědi svědků, kteří v tomto trestním řízení nebyli vůbec slyšeni, tím méně pak byli vzati do přísahy způsobem v Šu 247 tr. ř. předepsaným, jednak z té příčiny, že se přičí ustanovení Šu 252 tr. ř., který stanoví, za kterých předpokladů je přečtení protokolů svědeckých přípustno. Stížnost je bezdůvodna. O porušení citovaných předpisů nemůže býti řeči. Z Šu 247 tr. ř. je nade vší pochybnost jasno, že ustanovení toto upravuje postup ohledně výslechu a vzetí do přísahy těch svědků, kteří jsou vyslýcháni nalézacím soudem bezprostředně. O takovýto případ tu nejde a je proto odvolávání se na Š 247 tr. ř. zcela pochybeno. I ustanovení Šu 252 odstavec první tr. ř. má na zřeteli jen protokoly těch svědků, kteří v dotyčném řízení trestním byli slyšeni, kterýžto případ tu rovněž nepřichází v úvahu, nehledě ani k tomu, že nezachování tohoto zákonného ustanovení nezakládá zmatečnosti, jak z citace příslušných §§ v čís. 3 Šu 281 tr. ř. je vidno a že obhájce při hlavním přeličení ničeho proti přečtení protokolů oněch svědků nenamítal. Žádný předpis tr. ř. nebránil nalézacímu soudu, by při hodnocení průvodního materiálu nepřihlížel k výsledkům civilního sporu C 384/22 mezi Františkem H-em a obžalovaným a aby zejména v daném případě neučinil výpovědi svědků Ferdinanda J-a a Albína G-a, ve sporu tom slyšených, pramenem svého poznání. Naopak dovoluje nalézacímu soudu právo volného hodnocení průvodů dle Šu 258 tr. ř., by jako průvodního prostředku použil každého prostředku, který jest způsobitým, by z něho mohl nabýti přesvědčení o pravdivosti té které závažné skutečnosti. Nalézací soud nečerpá ostatně přesvědčení o tom, že obžalovaný to s pravdou neběře vážně, pouze z výpovědi oněch svědků, nýbrž i z té skutečnosti, že obžalovaný byl již pro křivou svědeckou výpověď rozsudkem krajského soudu v Mostě ze dne 5. května 1922 pravoplatně odsouzen.

Čís. 1666.

Trestání válečné lichvy (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Lichevní zákon ohrožuje v Šu 2 trestem úmyslné zatajování jak zásob vlastních, tak i zásob předmětů potřeby, jež k oznámení povinný pro jiného uschovává, však jen tehdy, stalo-li se porušením povinnosti pachatelovy, podati vysvětlení.

(Rozh. ze dne 13. června 1924, Zm I 3/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním ličení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při kraj-